

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Jan Gibiec
Sędzia SA:	Iwona Biedroń (spr.)
Sędzia SA:	Aleksandra Marszałek

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: (...) **sp. z o.o. w W.**

przeciwko: (...) **sp. z o.o. we W.**

o zapłatę

na skutek zażalenia strony powodowej

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 29 maja 2012 r., sygn. akt X GNC 357/12

p o s t a n a w i a: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił wniosek strony powodowej o zabezpieczenie roszczenia dochodzonego pozwem, wskazując, że strona powodowa nie uprawdopodobniła interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Przywołane przez nią w uzasadnieniu wniosku okoliczności uzasadniające zaistnienie tej przesłanki zabezpieczenia, tj. obawa przed niewypłacalnością strony pozwanej, w ocenie Sądu pozostawały jedynie subiektywnymi przypuszczeniami strony powodowej.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożyła strona powodowa, podnosząc zarzuty naruszenia przepisów art. 730¹ § 1 k.p.c. i art. 730¹ § 1 k.p.c. przez przyjęcie zawężającej wykładni pojęcia interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia, polegającej na przyjęciu, że dopiero przedstawienie dowodów w postaci informacji o stanie majątkowym strony pozwanej z jej akt rejestrowych lub wskazanie przez nią informacji o wniosku o ogłoszenie upadłości strony pozwanej i prowadzonym przeciw niej postępowaniu egzekucyjnym może stać się podstawą wykazania interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia.

W oparciu o powyższe zarzuty strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i zabezpieczenie roszczenia przez zajęcie wierzytelności z rachunku bankowego strony pozwanej, wskazanego w zażaleniu, zajęcie ruchomości, stanowiących własność strony pozwanej, a znajdujących się w jej przedsiębiorstwie przy ul. (...) we W. oraz ustanowienie hipoteki przymusowej na nieruchomościach strony pozwanej, szczegółowo opisanych w zażaleniu. Zażądała także zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało oddaleniu jako pozbawione uzasadnionych podstaw.

Żaląca błędnie wskazywała na rzekome problemy interpretacyjne pojęcia interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia, które w jej ocenie miały doprowadzić do oddalenia jej wniosku o udzielenie zabezpieczenia. Sąd pierwszej instancji, przyjmując za punkt wyjścia definicję legalną, ujętą w przepisie art.

730¹ § 2 k.p.c., prawidłowo określił znaczenie tej właśnie przesłanki udzielenia zabezpieczenia. Jednocześnie Sąd podkreślił wyraźnie, że obie przesłanki udzielenia zabezpieczenia (tj. roszczenie oraz interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia) winny zostać uprawdopodobnione, nie zaś udowodnione. Już z tej przyczyny niezasadny okazał się zarzut zażalenia w tej części, w której jego autor zarzucał Sądowi pierwszej instancji konieczność udowodnienia okoliczności uzasadniających interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia.

Zgodnie z przepisem art. 243 k.p.c., zachowanie szczególnych przepisów o postępowaniu dowodowym nie jest konieczne, ilekroć ustawa przewiduje uprawdopodobnienie zamiast udowodnienia. Uprawdopodobnienie jest środkiem zastępczym dowodu w ścisłym znaczeniu i nie daje pewności, lecz wyłącznie prawdopodobieństwo twierdzenia o pewnym fakcie. Podkreślenia wymagało, że uprawdopodobnienie nie może się opierać wyłącznie na twierdzeniach strony, zwłaszcza takich, które pozostają jedynie w sferze jej przypuszczeń oraz dywagacji. Uprawdopodobnienie przeprowadza się za pomocą środków nieskrępowanych wymaganiami formalnymi, określonymi przez przepisy k.p.c. dotyczące postępowania dowodowego. Strona może zatem uprawdopodobnić swe twierdzenia np. przez przedłożenie pisemnych oświadczeń osób trzecich lub też oferując Sądowi tzw. początek dowodu na piśmie albo też inne środki, związane choćby pośrednio z podnoszonymi przez nią twierdzeniami, dotyczącymi interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia.

Sąd pierwszej instancji trafnie zauważył, że strona powodowa zamiast uprawdopodobnić interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia przedstawiła jedynie własne domysły na temat aktualnej sytuacji finansowej strony pozwanej. Przypuszczenia swe strona powodowa oparła jedynie na braku terminowej zapłaty przez stronę pozwaną dochodzonej obecnie od niej należności oraz na wysokości świadczenia, którego spełnienia żąda strona powodowa. W tej sytuacji należało zgodzić się z Sądem pierwszej instancji, że przedstawiona przez stronę powodową argumentacja nie pozwalała na podzielenie jej obawy, że brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie orzeczenia w sprawie. Do takiego wniosku nie mogły doprowadzić w szczególności jedynie przywołane przez stronę powodową okoliczności, związane z wysokością roszczenia oraz brakiem terminowej zapłaty. Z twierdzeń strony pozwanej wynika bowiem, że przyczyną braku terminowej zapłaty był nierozstrzygnięty między stronami spór, dotyczący jakości produktów, dostarczonych stronie pozwanej przez stronę powodową. Z kolei sama tylko wysokość niespełnionego świadczenia nie może, w braku innych okoliczności, automatycznie prowadzić do wniosku o aktualnej lub rychłej niewypłacalności dłużnika. W obrocie gospodarczym zjawiskiem powszechnym jest zawieranie transakcji, mających za przedmiot świadczenia o znacznej wartości, a niedopuszczalne byłoby przyjmowanie, że ocena interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia byłaby uzależniona od wysokości roszczenia podlegającego zabezpieczeniu. Stanowisko takie rodziłoby ryzyko występowania sytuacji, w której roszczenia o znacznej wartości podlegałyby zabezpieczeniu *ex definitione*, natomiast roszczenia o zapłatę niewielkich sum nie podlegałyby zabezpieczeniu. Roszczenie podlega zabezpieczeniu każdorazowo, nie zależnie od jego wysokości, gdy zostaną wykazane obie przesłanki jego udzielenia, wymienione w przepisie art.

730¹ § 1 k.p.c. Uprawniony może się oczywiście odwoływać do wysokości roszczenia podlegającego zabezpieczeniu, które zostanie zabezpieczone dopiero wówczas, gdy uprawniony uprawdopodobni, że aktualna sytuacja finansowa obowiązanego czyni wątpliwym spełnienie przez niego świadczenia o konkretnej wysokości. Jednakże nie można opierać się na założeniu przeciwnym, to znaczy każdorazowo zakładać, że sama wysokość roszczenia czyni prawdopodobnym niespełnienie świadczenia przez obowiązanego.

Strona powodowa przedstawiła zatem argumentację, która nie mogła zostać uznana za wystarczającą do przyjęcia, że doszło do uprawdopodobnienia interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia i którą słusznie zakwestionował Sąd pierwszej instancji. Negowane obecnie przez żalącą stanowisko Sądu pierwszej instancji, a wskazujące na możliwość

i celowość (a nie na konieczność, jak usiłowała wywodzić załaga) przedłożenia dokumentów z KRS strony pozwanej, obrazujących jej sytuację finansową, zostało sformułowane właśnie w kontekście definicji uprawdopodobnienia interesu prawnego i w związku z tym, że uprawdopodobnienia nie można utożsamiać z twierdzeniami strony pozwanej, zwłaszcza, gdy w całości są one oparte na jej domysłach i dywagacjach. Z tej przyczyny zarzuty zażalenia okazały się nietrafne, zwłaszcza, że to nie brak ściśle określonych dokumentów zadecydował o oddaleniu wniosku, lecz ograniczenie przez stronę powodową okoliczności uprawdopodobniających wnioski jedynie do samodzielnie sformułowanych przypuszczeń o sytuacji finansowej strony pozwanej.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Apelacyjny oddalił zażalenie jako bezzasadne (art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania zażaleniowego rozstrzygnie Sąd pierwszej instancji w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie (art. 108 § 1 k.p.c.).

mw